

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudcem Mgr. et Mgr. Bc. Petrem Jiříkem ve věci

žalobce: **P. Č.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**
sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2025, č. j. KUJCK 57005/2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Krajský soud v Českých Budějovicích se v tomto rozsudku zabývá tím, zda se žalobce dopustil přestupků na úseku dopravy a zda mu byla uložena pokuta a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupků v odpovídající výši.
2. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný z části potvrdil a zčásti změnil rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 4. 2025, č. j. SO/18831/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Uvedených přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 4. 5. 2024 ve 22:55 hodin v Českých Budějovicích, na křižovatce ulic Čechova a Mánesova jel na jízdním kole ulicí Čechova ve směru jízdy od Alešovy ulice, směrem k ulici Mánesova a v čase 22:55:28 hodin na křižovatce ulic Čechova a Mánesova nerespektoval signál S 1a „Signál s červeným světlem Stůj!“, daný světelným signalizačním zařízením při řízení provozu na křižovatce pro jeho směr jízdy a vozidlo nezastavil před vodorovnou dopravní značkou č. V 5 „Příčná čára souvislá“, kdy do křižovatky vjel v době svícení tohoto signálu pro jeho směr jízdy, čímž porušil § 4 písm. c) ve spojení s § 70 odst. 2 zákona o silničním provozu a dále tím, že za snížené viditelnosti /noční doba/ na jízdním kole neměl za jízdy rozsvícen světlomet s bílým světlem svítícím dopředu a ani neměl zapnutou svítilnu bílé barvy s přerušovaným světlem, čímž porušil § 58 odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Za spáchání uvedených přestupků uložil správní orgán I. stupně žalobci podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“) za použití § 125c odst. 5, písm. b) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 8 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška č. 520/2005“), povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupků, jež vyčíslil na 2 500 Kč. Žalovaný svým rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že žalobci uloženu pokutu snížil podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 a v souladu s § 44 zákona o přestupcích na 1 500 Kč a uloženu povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupků podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005, ve spojení s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) na 1 000 Kč, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.
3. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 8. 7. 2025 ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu.
4. V žalobě a v následném doplnění žaloby ze dne 19. 9. 2025 žalobce namítal následující.
5. **V prvním bodě žaloby** namítá, že po cyklistovi nelze požadovat uposlechnutí každé dopravní značky, protože by se vytratily výhody cyklojízdy, a dále že žalovaný i správní Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

orgán I. stupně nesprávně aplikují § 4 zákona o silničním provozu, když upřednostňují písm. b) a c) před písm. a) uvedeného ustanovení. K tomu doplňuje, že uvedená ustanovení spíše „morálním minimem“, než právní normou a dále, že umístění dopravních značek je pro jejich adresáty nesrozumitelné, a to zejména co do jejich vysokého množství. Uzavírá, že i zákon o silničním provozu jako takový je nesrozumitelný.

6. **Ve druhém bodě žaloby** žalobce namítá, že žalovaný se nijak nevypořádal s odvolací námitkou č. 5, ve které žalobce namítal, že dopravní značení nebylo umístěno v souladu s požadavky § 78 odst. 2 a odst. 3 zákona o silničním provozu.
7. **Ve třetím bodě žaloby žalobce** uvádí, že volba osvětlení je na cyklistovi samotném a je rovněž odvislá od prostředí, kde se zrovna pohybuje. V tomto kontextu namítá, že držel funkční svítidlo a nikoho neohrozil. Ve čtvrtém bodě žaloby, který tematicky rozvíjí bod třetí, dále zdůrazňuje, že při jízdě držel v ruce svítidlo malých rozměrů, kterou však musel tlumit, aby neozářil protijedoucí vozidla.
8. **V pátém bodě žaloby** žalobce konstatuje, že jak žalovaný, tak správní orgán I. stupně svými rozhodnutím zvyšují míru světelného smogu ve městě České Budějovice, přičemž cyklista je pro pěšího rozpoznatelný lépe podle zvuků, které vydává než podle toho, jak je osvětlen.
9. **V bodě šestém žaloby** žalobce dále namítá nepřiměřenost uloženého trestu, který nedostatečně reflektoval jeho majetkové poměry a skutečnost, že dosud nebyl na úseku dopravy přestupkově postihován; k tomu blíže uvedl, že žalovaný a správní orgán I. stupně měli aplikovat zákon č. 271/2023 Sb., kterým se mění zákon o silničním provozu, který obnovil ukládání trestu napomenutí s tím, že § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu již neobsahuje dřívější úpravu, dle které platilo, že *za přestupek podle odstavců 1 až nelze uložit napomenutí*.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 29. 7. 2025 navrhl podanou žalobu zamítnout.
11. Žalovaný nejprve sdělil, že i na cyklistu coby účastníka silničního provozu dopadají povinnosti § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž dodržování těchto povinností nemůže podléhat libovůli účastníka silničního provozu. Cyklista v tomto směru není nadán vlastním úsudkem o tom, zda je dané dopravní značení potřebné či nutné, a zda má být respektováno či nikoliv.
12. Žalovaný zdůraznil, že ze shromážděných podkladů bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce jel v inkriminované době na inkriminovaném místě zcela neosvětlen. Zohlednil, že žalobce se pohyboval za snížené viditelnosti (v noční dobu), nicméně vzhledem k pouličnímu osvětlení mohl dle platné právní úpravy (§ 58 odst. 5 zákona o silničním provozu) použít svítidlo bílé barvy s přerušovaným světlem (nebylo třeba světlometu bílé barvy ve směru dopředu). Ke splnění uvedených povinností však nestačilo, aby měl v ruce vypnutou ruční svítidlo, kterou by zapínal dle vlastního úsudku a potřeby. Uzavřel, že tok světla ze svítidla žalobce nebyl v danou dobu přerušovaný, nýbrž vypnutý.
13. Žalovaný se ve svém vyjádření rovněž věnoval námitce žalobce týkající se jeho nemajetnosti. Žalovaný poukázal na to, že rozhodnutím žalovaného došlo ke snížení výše pokuty na

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

nejnižší možnou mez, stejně jako došlo ke snížení nákladů řízení; tedy že ze strany žalovaného došlo ke zohlednění majetkových poměrů žalobce. Konečně žalovaný konstatuje, že platná právní úprava neumožňuje, aby za dané přestupkové jednání bylo možné uložit žádnou pokutu. K tomu žalovaný dodal, že zákon o přestupcích stanovuje povinnost uložit osobě, která by byla uznána vinným z přestupku, povinnost nahradit náklady řízení, přičemž od této povinnosti nelze upustit.

III. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších zákonů, dále jen „s. ř. s.“).
15. Krajský soud rozhodl bez jednání (§ 51 s. ř. s.).
16. Žaloba není důvodná.
17. Skutkový stav byl správními orgány zjištěn zejména z videozáznamu z kamer služebního vozidla Městské policie, osobních kamer zasahujících strážníků Městské policie, ze schématu křižovatky CB.07 Mánesova x Čechova a dokumentu nadepsaného signální plány CB07. Mezi účastníky byl nesporný skutkový stav popsán vzhledem k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, tedy nezastavení „na červenou“. Naopak mezi účastníky byl sporný skutkový stav popsán vzhledem k přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tedy jízda za snížené viditelnosti bez patřičného osvětlení, kdy žalobce tvrdil, že měl v ruce svítilnu, jejíž světlo tlumil dlaní, aby neozařoval protijedoucí vozidla.
18. Soud se nejprve zabýval **prvním žalobním bodem**. Podle § 1 písm. a) zákona o silničním provozu tento zákon mj. upravuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích. Podle § 2 písm. a) uvedeného zákona je účastníkem provozu na pozemních komunikacích každý, kdo se přímým způsobem účastní provozu na pozemních komunikacích, tedy bezpochyby i cyklista. Zároveň platí, že každý, kdo se účastní provozu na pozemních komunikacích je adresátem normy vyjádřené v § 4 zákona o silničním provozu. Právní úprava zde nečiní rozdílu mezi řidičem motorového či nemotorového vozidla, kterým lze dle § 2 písm. h) zákona o silničním provozu rozumět např. právě jízdní kolo. Lze konstatovat, že se na každého účastníka provozu na pozemních komunikacích vztahují všechny v § 4 zákona o silničním provozu uvedené povinnosti. Žalovaný tak dospěl ke správnému závěru, když uvedl, že dopravní značení a pravidla pro provoz na pozemních komunikacích platí pro všechny účastníky silničního provozu a dále že ani cyklista si nemůže dělat vlastní úsudek o potřebnosti a nutnosti provozu dopravního značení. Tento svůj závěr rovněž dostatečně a srozumitelně odůvodnil. Z uvedených důvodů soud neshledal tuto námitku důvodnou.
19. Dále se soud zabýval **druhým žalobním bodem**. Soud je toho názoru, že žalovaný se v rozhodnutí žalovaného s danou námitkou vypořádal dostatečně, byť v obecné rovině. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správně uvádí, že dopravní situace ve městě České Budějovice nemá s rozhodováním o přestupcích žalobce žádnou souvislost. Obecně platí, že předmět řízení o přestupku je vymezen v oznámení o zahájení řízení o přestupku ve smyslu Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.

§ 78 odst. 2 zákona o přestupcích. Dané řízení je pak v zásadě vedeno právě s takto vymezeným předmětem. Námitka nastolovaná žalobcem, ať už ve vedených správních řízeních či v řízení před soudem, týkající se dopravní situace ve městě České Budějovice, jeho subjektivní úvahy a nesouhlas s podobou dopravy ve městě, není relevantní. S ohledem na uvedené, je vhodné doplnit, že i přesto, že se žalovaný ani správní orgán I. stupně výslovně nevěnovali žalobcově námitce týkající se vhodnosti umístění a množství semaforů ve městě České Budějovice v kontextu § 78 odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, nezatížili řízení ani vydaná rozhodnutí žádnou vadou, kvůli které by měl soud přistoupit ke zrušení rozhodnutí žalovaného. Z uvedených důvodů soud shledal ani tuto námitku důvodnou.

20. Pokud jde o důvodnost **třetího a čtvrtého žalobního bodu**, pak má soud za to, že žalovaný vycházel ze správně zjištěného skutkového stavu, když zkonstatoval, že z provedených důkazů (konkrétně z předmětného videozáznamu pořízeného přední kamerou služebního vozidla Městské policie) lze bezpečně seznat, že žalobce nebyl při průjezdu danou křižovatkou vůbec osvětlen. Podle § 58 odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že *cyklista je povinen za snížené viditelnosti mít za jízdy rozsvícen světlomet s bílým světlem svítícím dopředu a zadní svítidlo se světlem červené barvy nebo přerušovaným světlem červené barvy. Je-li vozovka dostatečně a souvisle osvětlena, může cyklista použít náhradou za světlomet svítidlo bílé barvy s přerušovaným světlem*. Žalovaný správně poukázal na to, že citované ustanovení upravuje povinnost cyklisty být při jízdě za snížené viditelnosti osvětlen jedním z uvedených způsobů, a to v závislosti na tom, do jaké míry je osvětleno prostředí, ve kterém se cyklista pohybuje. Žalovaný se ve svém rozhodnutí věnoval žalobcovým námitkám týkající se druhu svítidly, způsobu toku světla, když však správně poznamenal, že pokud nebyl žalobce osvětlen žádným z uvedených způsobů, není další zkoumání toho, jaký z uvedených způsobů osvětlení by byl přípustný vzhledem k podmínkám a okolnostem daného případu, jakkoli relevantní. Stejně tak to, zda, popř. jakým způsobem držel žalovaný při jízdě v ruce svítidlo, nebylo pro posouzení dané věci rozhodné, neboť tato zjevně nesvítila. V rozhodnutí žalovaného jsou tyto závěry přesvědčivé, úplně a přezkoumatelným způsobem odůvodněny. Ani tato námitka proto nebyla důvodná.
21. V případě **pátého žalobního bodu** zde není nic, čím by se mohl věcně krajský soud zabývat. Míra světelného znečištění města České Budějovice stejně jako otázka toho, jakým způsobem rozezná chodec nejlépe jedoucího cyklistu, jsou vůči předmětu daného řízení, resp. z hlediska soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného zcela mimoběžné.
22. Ani **poslednímu žalobnímu bodu** krajský soud nepřisvědčil. Zde žalobce vznáší otázku přiměřenosti uloženého správního trestu a uložené povinnosti nahradit náklady spojené s projednáváním přestupků. V tomto kontextu se soud zabýval především rozhodnutím žalovaného, když tímto došlo právě v této části ke změně prvostupňového rozhodnutí.
23. Žalovaný v rozhodnutí žalovaného uvedl, že je mu z úřední činnosti znám rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 3. 2021, č. j. 54 A 9/2020-48, v jehož řízení byl žalobce osvobozen od soudních poplatků pro nemajetnost, invaliditu III. stupně a skutečnost, že jeho jediným příjmem je příspěvek na živobytí poskytovaný Úřadem práce.
24. Žalovaný dospěl k závěru, že je na místě mimořádně snížit uloženou pokutu postupem podle § 44 zákona o přestupcích (tedy pod dolní hranici sazby pokuty) a takto také prvostupňové

rozhodnutí změnil. Tento závěr je v rozhodnutí žalovaného dostatečně odůvodněn, přičemž z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jakých důvodů k aplikaci uvedeného ustanovení přistoupil a že postupoval v souladu s § 44 odst. 2 zákona o přestupcích, když ukládal pokutu při samé jedné pětina dolní hranice sazby pokuty stanovené zákonem.

25. S ohledem na § 41 odst. 1 zákona o přestupcích, tedy v situaci spáchání dvou přestupků, se pro posouzení této dolní hranice sazby vychází z ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Tedy žalovaný správně vycházel z částky 7 000 Kč podle § 125c odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu. Vedle toho žalovaný výslovně uvádí, že rovněž zohlednil přitěžující okolnost ve smyslu § 40 písm. b) zákona o přestupcích spočívající ve spáchání dvou přestupků. Pokud shora popsáním způsobem vypočtená pětina dolní hranice sazby vycházela na částku 1 400 Kč, nelze navýšení této částky při přihlédnutí ke zmíněné přitěžující okolnosti na celkových 1 500 Kč považovat za nepřiměřené. Naopak lze přisvědčit žalovanému, že dostatečně zohlednil majetkové poměry žalobce, okolnosti daného případu a uloženou sankci a povinnost nahradit náklady řízení dostatečně a přiměřeně individualizoval v mezích správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS).
26. Uvedené platí obdobně i ve vztahu ke snížení paušální částky povinnosti nahradit náklady řízení postupem podle § 79 odst. 5 správního řádu, když žalovaný snížil paušální částku povinnosti nahradit náklady řízení na 1 000 Kč z původních 2 500 Kč uložených správním orgánem I. stupně.
27. Pokud jde o žalobcovu námitku, která se týká toho, že za předmětné přestupky měl být uložen trest napomenutí ve smyslu, pak je třeba uvést, že takový druh trestu v projednávané věci nelze uložit. Jak stručně shrnuje i odborná literatura k návěti § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu: „z gramatického výkladu formulace v § 125c odst. 5 a 6 [zákonu o silničním provozu] vyjádřené slovy „se uložit“ vyplývá, že jako správní trest nelze uložit napomenutí“ (VETEŠNÍK, Pavel. § 45 [Napomenutí]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, s. 393, marg. č. 3.). Ani v tomto směru proto nebyla argumentace žalobce důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

28. Ze shora uvedených důvodů neshledal Krajský soud napadené rozhodnutí nezákonným, nedospěl k závěru, že by jím byl žalobce zkrácen na svých právech, a proto žalobou jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, neboť žaloba byla zamítnuta a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly; z tohoto důvodu mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 26. listopadu 2025

Mgr. et Mgr. Bc. Petr Jiřík v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje A.Z.